

[Lønger]

rende for mange, der skal starte på ny, er, hvordan de sættes i gang. Det er ikke helt løgn, når man fortæller historien om straffefangen, der forlader fængslet med sin plasticpose med ordene »på gensyn«. Situationen for mange løsladte er jo, at de kommer ud til en dårlig økonomi, arbejdsløshed, boligløshed eller i hvert fald en dårlig bolig, og et familieliv, der måske er gået i stykker under afsoningen, og når de så oven i købet har været igennem en ydmygende periode, frataget alt ansvar, som hr. Bernhard Baunsgaard så glimrende beskrev, så skal det gå helt galt igen, og det gør det også meget ofte.

Derfor er vi nødt til at se på, hvordan vi forbedrer folks samlede situation i forbindelse med løsladelsen. Der kan peges på mange midler hertil – det skal jeg gøre en anden god gang – men jeg har lyst til at trække ting frem i denne forbindelse.

Det første er, at det jo er blevet bebudet for længe siden, at Dahlgaardudvalget ville barsle med et udspil inden udgangen af 1985 om bl.a. aflønningen af de indsatte og om en række andre forhold for de indsatte i fængslerne. Jeg har set konklusionerne omtalt i pressen, men jeg mener ikke, jeg har set noget fra udvalget. Derfor vil jeg spørge justitsministeren, hvordan det egentlig går med den rapport, den skal jo være udgangspunktet for den debat, der kommer senere om de forhold.

Det andet, jeg vil trække frem i relation til hr. Ole Espersens indlæg, er mulighederne for at forbedre kontakten mellem de indsatte og deres pårørende og venner dels gennem forbedrede besøgsordninger, dels gennem forbedrede muligheder for udgangstilladelse. Det er noget, der er af meget stor betydning for den løsladtes mulighed for at komme til at fungere i samfundet igen uden ny kriminalitet.

Når jeg trækker det punkt frem, er det, fordi jeg lige har set de nye tal for, hvor meget kriminalitet der begås under udgang, og jeg synes, det er nogle meget spændende tal. De viser, at der af 26.140 udgangstilladelser er konstateret ny kriminalitet i 154 tilfælde. Det er jo utrolig lidt, og derfor peger de tal måske på en mulighed for at forbedre udgangstilladelserne. Som tidligere år er det igen Vridsløselille statsfængsel, der har de færreste tilfælde af ny kriminalitet, samtidig med at Vridsløselille statsfængsel også er det

fængsel, der giver de fleste udgangstilladelser pr. indsat. Det vil jeg gerne fremhæve, fordi jeg synes, det er nogle vigtige tal at have med, og de afliver også nogle af myterne.

Der er en anden ting, jeg også vil fremhæve, og det er det, som hr. Helge Sander lagde så stor vægt på, nemlig muligheden for bevidst at bruge idrætten i det kriminalitetsforebyggende arbejde, og det har hr. Jimmy Stahr også været inde på her efter pausen. Som jeg tror alle ved, fordi De Danske Gymnastik- og Ungdomsforeninger sidste forår havde et møde med alle partierne herinde, er det et spørgsmål om økonomi. Hvis der inden for idrætten skal kunne gives nogle muligheder for den gruppe, som i dag ikke dyrker sport, må der sættes nogle flere penge af, ellers er der ikke ressourcer til at være opbyggende, man får ikke fat på dem, som måske kan have det største udbytte af at dyrke idrætten, og der er ikke ressourcer til mere utraditionelle aktiviteter, i hvert fald ikke den slags aktiviteter, hvor der er færre bindinger og mere selvstændig udfoldelse på unge menneskers egne betingelser. Det koster penge at udbygge vore idrætsfaciliteter, så de kan være tilbud til alle og især endda – i relation til debatten i dag – et tilbud til dem, der ikke ønsker at være eller ikke er medlem af en klub.

Jeg nåede ikke i mine første indlæg at komme nærmere ind på det sociale område, og i mellemtiden har fru Ebba Strange på en glimrende måde sagt, hvad også jeg mener, så det skal jeg springe over. Jeg vil blot helt og fuldt tilslutte mig det, som fru Ebba Strange sagde i sit ordførerindlæg.

Hvad angår fru Pia Kjærsgaard, så har hun tilsyneladende læst forespørgslen forkert. Den drejer sig ikke specielt om vold. Den drejer sig også om vold, men den drejer sig om kriminalitet i bred forstand, og volden udgør heldigvis da kun nogle få procent af den samlede kriminalitet.

Det er også værd at lægge mærke til, at siden folketinget nedsatte en række strafferammer i 1982, er der sket en stigning i hærværk på 41 pct. og en stigning i antallet af røverier på 29 pct. Det er de to største stigninger, som vi overhovedet har. Men netop på de to områder blev strafferammerne faktisk ikke nedsat. På de områder, hvor strafferammerne blev nedsat, er stigningerne altså mindre.